

ærede Indenrigsminister i denne Sag fremsførte. — Jeg har endnu et Par Bemærkninger at gjøre med Hensyn til den fte Misforstaaelse — som jeg opfattede det at være — over for den ærede Kultusminister angaaende den Prutten, der skulde være kommen ind i hans Budget. Er det en Misforstaaelse over for den nuværende Kultusminister, er det imidlertid ingen Misforstaaelse over for, hvad der tidligere har været Tilfældet. Dette berømte Prutte-system har i mange Aar gaaet og spøget her paa Rigsdagen, og i mine Dine er Intet skadeligere for en klar Oversigt over, hvad vi i finantiel Henseende kunne magte, end netop det, at vi indlade os paa at give Halvparten eller Trejterbedelen af de forlangte Penge til Foretagender, om hvilke man dog i Forveien veed, at de ere i saadanne Hænder, som paa ingen Maade kunne eller ville spare paa dem, men hvor det er givet, at der, naar Sagen er bragt til Ende, utvivlsomt vil komme Krav paa Efterbetaling. En af disse Sager, som aldeles tydelig staar for mig i dette Lys, er Theater-sagen. Jeg hørte forleden, at det ærede Medlem for Sorø (Zahle) var af den Mening, at det paa ingen Maade kunde være rigtigt, at Ministeren nu kom med Begjæring om Bevillingen, der tybde paa, eller slog fast, at der skulde være en ny Overgangstilstand for Theatrets Drift, før Forholdet til Staten kunde endelig afvikles. Jeg kan ikke negte, at det forekom mig, at disse Uttringer være ikke saa lidet mærkelige. Jeg har staaet denne Sag langt fjernere og har vistnok i mange Henseender ikke den Forstand paa dette Spørgsmaal, som det ærede Medlem, men det har dog fra Begyndelsen af været mig aldeles klart, at man, naar man havde gjort det første Skridt i denne Sag, og naar man lod den blive i de Hænder, hvori den var, nødvendig vilde komme til ogsaa at gjøre det andet Skridt, enten man vilde eller ikke. Det kan ikke have været de Medlemmers Hensigt, som have bidraget til at bringe Theater-sagen paa det Punkt, hvorpaa den nu befindes sig, at de vilde bringe den her til, for at den da paa en Gang skulde kastes ud i en Drængselens Tid, som vilde blive fordærvelig, ikke blot for Administrationen, men ogsaa for Driften og for hele Theatrets Virksomhed. Dersom jeg havde havt Sæde i Thinget den Gang, man afgjorde Sagen, hvilket jeg ikke havde, vilde jeg paa det Bestemteste have sagt Nei til hele Bevillingen. Jeg skal ikke forfølge denne Tankegang videre, men blot saa fast, at det er dette Prutte-system over for Theatret, og i mine Tanker ogsaa over for botanisk Have, der ligger som en Mure paa dette Thing og paa hele Representationen. Man kan ikke slippe bort fra det, hvorpaa man en Gang har begyndt, men kunde vi komme bort fra dette System, vilde det være meget tilfredsstillende, ikke blot for mig personlig, men jeg er overbevist om for hele vor finansielle Tilstand.

M. Olsen: Jeg har blot tilladt mig at bede om Ordet for at henlede den ærede Finansministers Opmærksomhed paa et Forhold med Hensyn til de Skovauktioner, som foregaa paa Statens Domæner, et Forhold, der forekommer mig at være urigtigt. Det angaar Maaden, hvorpaa de Bekjendtgørelser, hvorved Folk skulle sættes i Kundskab om Skovauktionerne, foregaa. Det er en bekjendt Sag, at de vedkommende Overigheder kun lade disse Bekjendtgørelser indrykke i et af Provindsbladene, skjøndt der er flere Blade i Provindsen, som have en lige saa stor Udbredelse, om ikke større, og saaledes komme Bekjendtgørelserne ikke til deres Kundskab, som ville drage Nytte af at kjøbe paa disse Auktioner. Den albre Bekjendtgørelsesmaade, at lade Folk komme til Kundskab om Sagen ved Kirkestævne, forekommer mig ikke mere hensigtsmæssig eller passende, thi desværre maa man jo sige, at det er det Sted, hvor det er mindst let at finde Folk, som have Interesse af at faae disse Ting at vide. Derfor har jeg tilladt mig at henlede den ærede Finansministers Opmærksomhed paa denne Sag, idet jeg antager, at det ligefrem er til Lab for Domæneindtægterne, at Folk ikke komme til tilstrækkelig Kundskab om, hvad der foregaa. Jeg haaber derfor, at den ærede Finansminister vil tage det under Overveielse og sørge for, at disse Bekjendtgørelser kunde blive noget mere almindelig udbredte, end de nu paa mange Steder ere, thi der er ikke saa faa, som have klaget over, at de først, efter at Auktionen var afholdt, havde erfaret, at den skulde finde Sted.

Th. Nielsen: Jeg kan supplere den sidste ærede Talers Bemærkning dermed, at f. Ex. for Livrenteanstaltens Vedkommende, hvis Midler Finanssubvalget ifjor ønskede maatte blive udlaaante i mindre Summer, fandtes Bekjendtgørelserne om disse Ublaar kun i enkelte større kjøbenhavnske Blade, medens de ikke fandtes i andre Blade, som havde større Udbredelse f. Ex. mellem Gaardmandsklassen paa Landet. Jeg vil haabe, at den høitærede Finansminister vil have sin Opmærksomhed henvendt her paa. Til den ærede Taler fra Varde, der talte om Døglilgaard, kan jeg ikke undlade at bemærke, at, naar han fandt, at det var saa meget store Summer, der var Tale om, og naar han sammenlignede den med Stolen ved Staarup, var det efter min Mening ikke bevertiget, thi han maa ikke glemme, at her er Tale om en Opdragelsesanstalt og en Landeiendom, og jeg tror overhovedet ikke, det kan siges som ubetinget Regel, at Staten slet ikke skal give sig af med disse Sager, og at de overhovedet skulle gaa over i private Hænder, thi det kunde jo være, at Staten vilde vise sig nok saa human som de Private. Det kan derfor efter min Mening ikke opstilles som nogen ubetinget Regel. Det er ikke store Summer, vi overhovedet udgive til denne